

İçimdeki Müzik'in Yazarı

SHARON M. DRAPER

karışık

GENÇ
T
TİMAS

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 32

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir

Editör | Merve Okçu

Çeviri | Gizem Şakar

Kapak İllüstrasyonu | Debra Stefsios-Conover

Kapak Uygulama | Esra Burak

İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Ekim 2019

Raf | 11+ Roman Öykü

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-3159-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 12364

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com [genc_timas](https://twitter.com/genc_timas)

  [genctimas](https://www.instagram.com/genctimas)

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık

Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Tel | (0212) 482 11 01 | **Sertifika No |** 16086

© 2019 Akçalı Ajans aracılığı ile Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi tarafından yayımlanan bu kitap Blended orijinal adıyla © 2018'de Simon & Schuster Children's Publishing Division'in alt markası olan Atheneum Books For Young Readers ile anlaşmalı olarak basılmıştır.

Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

TEŐEKKÜRLER

Aőağıdaki insanlara teőekkür etmek istiyorum:

Janell, sevgi dolu bilgeliğin ve kalıcı dostluğun için.

Makeda, kuvvetli ve soğukkanlı bir kız kardeő, evlat ve saç kalan olduğun için.

AJ, böyle havalı bir erkek kardeő olduđun ve gerček hayattaki son sahnede hayatta kaldıđın için.

Crystal, sevgisi ve gücü her şeyin üstesinden gelen bir süper anne olduğun için.

Ve Caitlyn, bilgeliğin, bilgi birikimin, sevgin ve yeşil kalemli titiz, efsanevi düzeltilelerinle her şeyi mükemmel hâle getirdiğin için!

1.BÖLÜM

DAN.

Tın.

Şıp.

Güm.

Çın.

Şır.

Bom. Böyle bir kelime olmadığını biliyorum ama bom diye bir ses gerçekten var. Piyanomda her türlü müzikal kombinasyonu oluşturabilirim. Bu benim süper gücüm.

Çalmaya hazır hissedene kadar piyanomun önünde, susamış parmaklarım tuşların üzerine tünemiş vaziyette otururum. Piyanomda sıkı çalışırım, hep doğru melodileri ve armonileri bulmaya çalışırım. Yükselen ve alçalan gamlar. Üç ve dört parmaklı akorlar. Klavyenin üzerinde gezinen parmak uçlarının her dokunuşuyla yeni bir ses ortaya çıkar. Beyaz tuşlar. Siyah tuşlar. Bir biri, bir diğeri. Tüm akorlar hep birden. İki tuş, birlikte çalınan üç tuştan farklı ses çıkarır. Aynı anda basılan dört ya da beş tuş daha da iyidir. Akor basmak için dokuz, hatta on tuşa basabilirim ama dürüst olmak gerekirse ortaya yalnızca tuhaf sesler çıkıyor.

Piyanoda her kombinasyon farklıdır. Bas. Tiz. Majör tonlar. Minör çığlıklar. Bir kutlamayı andıran baslar. Gözyaşına benzer tizler.

Beş-dört-üç-iki-bir. Bir-iki-üç-dört-beş. Yukarı. Yukarı. Yukarı. Aşağı. Aşağı. Aşağı. Armoni. Melodi. Akorlar. Gamlar. Siyah tuşlardan sanki biri ağlıyormuşçasına hüzünlü sesler yükselir. Beyaz tuşlar bazen güler. Yalnızca tek parmağımı kullanarak siyah ve beyaz tuşları birlikte dans ettirebilir ve ne istersem yapabilirim.

Piyano çalarken, şahaneyim! Keşke hayatımın *kalanı* da bir tür sihirli senfoni gibi akıp gitse. Ama yok, genelde öyle olmuyor.

2.BÖLÜM

Piyano çalmaya üç yaşındayken başladım. Gibi gibi. Doğum günümde, şeker pembesi renginde, akordu bozuk sesler çıkaran ve büyükleri çılgına çeviren cinsten kocaman bir tuş takımına sahip, plastik oyuncak klavyelerden hediye etmişlerdi. Ben yine de sevmiştim onu. O güne kadar aldığım oyuncak bebekler, legolar ya da çay setleri hiç ilgimi çekmemişti. Benim için varsa yoksa hiç durmadan *dan dan*, *dm dm* sesler çıkardığım o piyanoydu. Annem ile babam ortalık azıcık da olsa sessizleşsin diye o gece plastik klavyeyi elimden almışlardı da uykuya dalana kadar ağlamıştım. Ertesi sabah, erişemeyeyim diye buz dolabının üzerine kaldırdıkları klavyeyi aşağı indirmelerini istemiş ve günün kalanında neredeyse her an klavye çalıp durmuştum. Melodileri seçmeyi, her notanın farklı tonlarını ayırt etmeyi öğrendim. Daha fazlasını istiyordum.

Bu yüzden yeni yıl için istediğim en büyük hediye her zaman piyanoydu. Piyano hediye listemin en tepesindeydi. Annem ile babam her ne kadar bana takılıp unutmuş gibi yapsalar da her sene karşımda kırmızı kâğıtla paketlenmiş kocaman bir kutu bulurdum. Oyuncak bir piyano. Kırmızı bir piyano. Pembe bir tane. Her biri bir öncekinden daha iyi olurdu. Kendi kendime melodiler uydurmayı ve zamanla basit notaları okumayı öğrenmiştim. Evet, bu işe kafayı fena takmıştım. Yine de bu

klavyeler yalnızca birer oyuncaktı ve genellikle plastik tuşları birkaç ay içinde kopup giderdi.

Yedi yaşındayken, yılbaşında bu sefer büyük kutu bile yoktu. Hediye olarak oyuncak bir bebek ki artık bebeklerin ilgimi çekmediğini bilmeleri gerekirdi, birkaç kıyafet, resim çizmek ve boyamak için birkaç alet ve birkaç masa oyunu almışlardı. O masa oyunu da çok aptal bir hediyeydi çünkü genelde oturup ailecek herhangi bir şey oynamazdık. Galiba bencilce bir davranıştı ama resmen deliye dönmüştüm.

Tüm hediye paketleri açıldıktan sonra, annem neşeyle “Ben acıktım. Hadi krep yapalım!” dedi.

Babam da bir o kadar neşeli bir şekilde “İyi fikir! Isabella, krep karışımımız var mı bakabilir misin?” dedi.

Benden neden böyle bir şey yapmamı istediğini anlayamadım ama yılbaşıydı. O yüzden “Tabii,” dedim. Dolaba baktım, *iki* tane karışım kutusu buldum, ve bunu onlara söylemek için oturma odasına döndüm.

Odanın ortasında, az önce sadece yırtılmış kırmızı ve yeşil paket kâğıtlarının durduğu yerde, gümüş kâğıda sarılı *kocaman* bir kutu vardı.

Üzerinde büyük siyah harflerle adım yazıyordu. Nefesim kesildi.

“Aç bakalım!” dedi annem ile babam aynı anda.

Sadece birkaç saniye tereddüt ettim. Ardından hediye paketini yırtıp açtım. Taşınabilir bir piyanoydu. *Gerçek* bir piyano klavyesiydi; bir Casio’ydu!

“Ooo, vay be!” dediğimi hatırlıyorum.

Siyah ve ışıl ışıldı ve sanki tüm oturma odasını kaplıyordu. Cennetteydim.

Seksen sekiz parçalı ağırlıklı tuş takımıyla neredeyse gerçek bir piyano gibiydi. Jazz, askerî ve davul ritimleri çalabildiğim tuşlarının dışında dahili hoparlörleri vardı. Aslında onlara ihtiyacım yoktu, ama fazladan eğlenceydi işte. Kayıt alabiliyor ve bestelediğim şeyleri yeniden dinleyebiliyordum. Bana kendimi dinleme imkânı veriyordu. Böylece beceremediğim kısımları düzeltbiliyor ve pürüzleri giderebiliyordum.

Annem beni okulda piyano kursuna yazdırdı. Babam nota kâğıtları aldı. Ancak Casio'yu bana kendileri almış olmalarına rağmen annem ile babam sürekli çalıyor olmamdan sıkılmaya başladılar. Bazı günler “Biraz ara ver,” derken yüzlerinde öfkeli bir ifade olurdu. Aslında bana değil birbirlerine sinirlendiklerini anlamam biraz zaman aldı. Gürültü muhtemelen sınırlarını zıplatıyordu. Önceden de saçma sapan şeyler yüzünden kavga ederlerdi ama artık hiç durmadan kavga çıkar olmuştu.

Akşam yemeğinde sosisli mi yoksa hamburger mi yiyelim diye tartışıyorlardı. Kot pantolon mu yoksa tayt mı giyeceğim konusunda ağız dalaşına giriyorlardı. Kayıp araba anahtarları, ıslak kalmış bir sabun ya da kızaracağına yanmış bir ekmek yüzünden her an tartışmaya hazırlardı. Derken Kool-Aid¹ hadisesi yaşandı. Kim Kool-Aid kadar basit bir şeyin kavga sebebi olabileceğini düşünür ki! Ama oldu. Üç yıl kadar önceydi, sanırım sekiz yaşlarındaydım.

1 Oralet

Akşam yemeğinden hemen önce tartışmaya başladılar. Babam her nedense mavi Kool-Aid'den nefret ediyordu. Turkuaz renk ile ahududu tadının bir arada saçma olduğunu, o yüzden ondan içmeyeceğini söylüyordu. Ben masada oturmuş, kendime kocaman bir bardak Kool-Aid doldurmaya hazırlanıyordum. Annemin sesi yükseldi. Babamın sesi yükseldi.

O noktadan sonra ben titremeye başladım. Gerçekten titriyordum. Derken babamın sesi giderek yükseldi ve ben elimdeki sürahiyi yere düşürdüm. Sürahi kırıldı. Mavi, yapış yapış bir pislik etrafa saçıldı. Yüksek tondaki sesleri bağırsık çağrışa döndü, annem ağlamaya başladı ve ben başımın büyük belada olduğunu biliyordum!

Odama koştum, yatağıma kıvrıldım, kulaklarımı yastıkla kapattım.

Bağırtilar nihayet kesildiğinde, benim uyku saatim geçmişti. Parmaklarımın ucunda mutfağa gittim ve buzdolabından iki dilim soğuk pizza aldım. Annem ile babam akşam yemeğini ve görünen o ki beni unutmuşlardı.

3.BÖLÜM

Ertesi sabah ben tam kalkarken babam odamın kapısına vurdu.

“Uyanık mısın?” diye sordu nazikçe.

“Evet.”

“İyi misin?”

“Sanırım.” Yastığıma yaslanıp dik oturdum.

“Özür dilerim Isabella. Annen ile aramızdaki sorunlara seni karıştırdığımız için çok üzgünüm.”

“Annem ağlıyordu,” dedim ona. Onu mu suçluyordum yoksa açıklama mı bekliyordum emin değilim. Muhtemelen her ikisi de.

“Biliyorum. Sanırım sana tek diyebileceğim ne kadar üzgün olduğum,” dedi sadece.

“Kool-Aid’i ziyan ettiğim için özür dilerim. Ortalığı batırdım... Ve bazen bulaşıkları yıkamayı unuttuğumun farkındayım.”

“Yok, yo, yo!” dedi hemen. “Sen *yanlış* bir şey yapmadın. Tek bir şey bile. Olan biten *bizim* hatamız, senin değil! Birbirimize karşı kabalaşmıştık ve senin bunu duymaman gerekiyordu. Çok üzgünüm. Olan bitenin o aşırı derecede şekerli içeceklerle alakası yok.” Bana şöyle bir sarılıp gülümsedi.

“Bu sefer Kool-Aid konusunda anlaşmazlığa düştük. Bu halı, diğ macunu, hatta hava durumu bile olabilir. Belli ki biz artık hiçbir konuda anlaşamıyoruz.”

“Of, evet. Fark ettim,” dedim mırıldanırcasına. “Anlaşmamak zor olmalı.”

Babam parmağını burun çizgimin üzerinde gezdirdi. “Bir sürü konuda tartışıyoruz ama asla seninle ilgili değil, Isabella. İkimizin de hemfikir olduğu konu sensin. Biz *seni* çılgıncasına seviyoruz. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Babamın evet dememi istediği belliydi, o yüzden başımı salladım. “Anlayacağın annen bana kızgın Izzy, sana değil.” Tuhaftı. Babam bana neredeyse hiç böyle seslenmezdi. *Izzy* annemin bana taktığı lakaptı. Babam yüksek sesle “Isabella” derken çıkan sesi severdi, bunu hep söylerdi. “Bunların hiçbiri senin hatan değil.”

“Peki o zaman siz ikiniz niçin sürekli birbirinize kızıp bağıyorsunuz?”

Zekice bir soru sormuşum gibi başını salladı. O kadar uzun süre salladı ki ne sorduğumu unuttuğunu düşünmeye başladım. Ardından, “Çünkü... çünkü, ah, bizim gelişimimiz zaman içinde farklı yönler doğru oldu.”

Dudaklarımı sımsıkı kenetledim. Bu söylediği kulağıma iyi bir şey gibi gelmemişti. Bunun üzerine ben de ona “İyi de siz yetişkinsiniz! Sizin gelişiminiz zaten tamamlandı!” diye yanıt verdim.

“Çok üzgünüm,” dedi yeniden. Babamın sürekli benden özür dileyişini dinlemek beni biraz uyuz etmeye başlamıştı. Bir

şekilde, bana doğru gelmiyordu. Ardından burnunu çekmeye başladı.

“Tatlım, sorun şu ki... Çok uzun zamandır mutsuzum. Dolayısıyla annen de. Tüm bu hayal kırıklıkları birikti, birikti... Artık yürümüyor,” dedi babam üzüntüyle.

Yürümeyen neydi? *Ailemiz* mi? Hayal kırıklıkları yüzünden demişti. Yutkundum; bir sürü hayal kırıklığına sebep olmuştum! Birkaç hafta önce *cupcake*'leri yakmıştım çünkü zamanlayıcıyı kurmayı unutmuştum. Matematik ödevimi unutmuştum ve annem öğretmenimi aramak zorunda kalmıştı. Ve geçen hafta iki kez tuvaleti fırçalamayı unutmuştum, ıyyy! Benim *sorunum* neydi?

“Benim hatam mı?” diye sordum pat diye.

“Ah, yo, yo, yo, yo, yo!” dedi bana doğru uzanarak. “Isabella, sen kesinlikle, yüzde yüz mükemmelsin! Bizim hatamız, senin değil.” Sustu ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Yüzü o kadar yakındı ki tıraş etmeyi unuttuğu birkaç sakalı görebiliyordum. “Annenin ve benim seni çok ama çok sevdiğimizi aklından çıkarmamanı istiyorum.”

Bekledim. Bir “ama”nın gelmek üzere olduğunu hissediyordum, bir sebebin, bir açıklamanın, bir özrün. Ve geldi, o zamana kadar ki en kötü “ama”ydı.

“Ama tüm bu kavgaların son bulması için benim başka bir evde yaşamamın daha iyi olacağına karar verdik.”

Elini omzumdan ittim. “Taşınıyor musun?”

Kelimeler ağzımdan doğru düzgün çıkmıyordu. “Ne... ne... nereye?”

Yere baktı, parmağı yatak örtümdeki desenin üzerinde dolaştı. Sonra *daha da kötü* bir şey söyledi. “Isabella, ben Kaliforniya’dan bir iş teklifi aldım.”

“Kaliforniya!” Yatağımdan fırladığım gibi ateş püsküren gözlerimi ona diktim. “Orası Ohio’dan milyonlarca kilometre uzakta! Ben nasıl... Ben nasıl?” Ve sorumu bitirmeyi bile beceremedim çünkü aksi takdirde hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayacağımı biliyordum.

“Her yaz gelebilirsin. Yılbaşında da. Ve bahar tatilinde. Ben senin için *her zaman* burada olacağım bebeğim. Her zaman.” Sesinin olumlu çıkması için çaba harcasa da bana epey sahte gelmişti.

“Annelerle babalar böyle şeyler söylemeye bayılıyorlar,” dedim ona, ellerimi sıkıp sıkıp bıraktığım birer yumruk hâline getirerek. “Ama, eğer sen Kaliforniya’da yaşarsan baba, benim piyano resitalerimde ya da... ya da... futbol maçlarımda burada olmazsın! Yani benim için 'her zaman' burada *olmayacaksınız!*”

Babam yeniden kafasını sallamaya başladı. “Ah, FaceTime, görüntülü sohbetler ve siz çocukların pek iyi becerdiği diğer bilgisayar şeyleri var. Bana gösterirsin. Sürekli iletişim hâlinde olacağız. Her gün. *Söz veriyorum.*” Gözyaşları gözlerinden düştü düşecekti. Yok! O an yeryüzündeki en üzgün babaymış gibi görünse de ağlaması gereken *o* değildi.

Bunun üzerine kendini daha iyi hissetsin diye serçe parmağı-mı uzatıp “Söz mü?” diye sordum. Oysa bu olan biten çocuklara özgü basit bir sözleşmeyle geçiştirilemeyecek kadar büyüktü.

Bana siyah ve güçlü sol elini uzattı. Ben de ona yumuşak ve solgun elimi uzattım. Elim titriyordu. Ama sonra aniden çektim. Ona bir soru daha sormam gerekiyordu. Okulda duyduğum tüm o fısıltılar, kıkırtılar ve imalı yorumlar aklıma üşüşmüştü. Bilmezden geldiğim ya da zihnimden uzaklaştırdığım şeyler. Sormam gerekiyordu. Bilmem gerekiyordu.

“Baba, annemle senin ayrılmanızın nedeni senin siyah olman, onun beyaz olması mı?”

Yüzü çok ciddileşti. Yüzümü, nazikçe avuçlarının içine aldı. Ardından “Hayır Isabella’m. Olan bitenin ırkla hiçbir ilgisi yok. Lütfen inan bana. Annen ile ben tanıştığımızda birbirimize âşık olduk. Birbirimizin rengini görmedik bile. Hâlâ da önemsemiyoruz. Buna inan,” diye fısıldadı. Gözleri onu anlamam için yalvarıyordu.

Bir süre hiçbir şey demedim; çikolata gibi kahverengi yüzünün, geniş omuzlarının, kalın siyah saçlarının her santimetrekaresini aklıma kazımaya çalışarak uzun süre ona baktım. Serçe parmağımı yemin edelim diye usulca ona doğru uzattım.

Annem ister evde olsun, ister Waffle House’da, bu hafta her gün Casio’mda pratik yapmayı kendime hedef koyuyorum. Daha çok zaman var gibi gelebilir ama yazın vereceğim piyano resitalim ne olduğunu anlayamadan kapımı çalacak ve ben hazır olduğumdan emin olmak istiyorum.

4.BÖLÜM

“Boşanma” önce beni korkuttu. Sanki ailemiz çaresi olmayan korkunç bir hastalık ya da benzeri bir şeyin sonucunda yıkılmıştı. Aynı içi Kool-Aid dolu sürahi gibi paramparça olmuştuk ve annem ile babam sorun her neyse çözmekten acizdi.

Babam gittikten sonra acayip üzgündüm. Okulda Amerika Birleşik Devletleri haritasına baktım. Ohio ile Kaliforniya arasındaki mesafe *öyle* fazlaydı ki, başka bir gezegende yaşıyor denilebilirdi. Karayolundan gitmesi üç gün sürerdi! Hem sadece şehirden gitmemiş, *binden* de gitmişti. Canım istediğinde ya da ihtiyacım olduğunda göremeyecek ya da dizine oturamayacaktım.

Ayrıca o ne derse desin, içimde bir yerde bunun kısmen benim hatam olduğunu *hissediyordum*. Bir sürü şeyi mahvetmiştim. Kool-Aid. *Cupcake*'ler. Sonra piyano resitalimden sonra bana verdikleri şu kolye vardı: Hani ucunda ışıltılı bir nota sallanan gümüş zincir. Annem futbol antrenmanında takmamam konusunda beni uyarılmıştı ama ben onu dinlememiştim. Sahada bir yerde düşmüştü ve bulamamıştım. Onları hayal kırıklığına uğrattığımı söylemişlerdi. Mideme ağrılar girmişti. O yüzden, evet, ben onlar için büyük bir hüsrana uğradım.

Babam gittikten sonraki o ilk haftaları, artık yalnızca bana ve anneme yuva olan evin içinde yürüyerek, “Babama ait tüm

o yerlere” dokunarak geçirdim: O sallanmayan yeşil mutfak sandalyesi; banyoda eskiden naneli minik kekler gibi kokan tıraş losyonunun durduğu, şimdinin boş rafı; eskiden anahtarlarını içine fırlattığı eski çömlek küllük.

Akşam yemeğinden sonra, kullanılmamış olmasına rağmen en sevdiği tabağı, hani şu mavi seramik olanı tozlanmasın diye dikkatlice yıkadım. Dolapta, birkaç sene önce kazandığı kocaman kırmızı bovlıng tabağının yanına kaldırdım. Taşınırken niçin bunları yanına almadığını bilmiyorum ama hâlâ burada olduklarına memnunum çünkü geri gelebileceğı anlamına geliyordur belki de, değıl mi?

Üstelik, annemin evi her zaman çok *sessizdi*. O yüzden ben de sırf biraz ses olsun diye Casio’mu tekrar tekrar kabından çıkardım.

Annem ile babam hâkimin yasal talimatlarıyla resmi velayet belgelerini sonunda aldıklarında, sanırım bu her şeyin sonu oldu. Artık bir değıl, üç ayrı parçaydık. Bir anne. Bir baba. İkiye bölünmüş bir çocuk. Aslında, bu durumda *dört* parça oluyoruz çünkü benim iki kişi olmam gerekiyor: Annemin Izzy’si, babamın Isabella’sı.

Onu her ziyaret ettiğimde plaja gitsem de, babamın Kaliforniya’daki evi yalnızca benim için satın aldığı kocaman eski Steinway piyanosuyla muhteşem bir yer olsa da orada kendimi her zaman ziyaretçi gibi hissettim. Çünkü öyleydim. Onu *ziyarete gidiyordum*. Babam... evde değıldi. Ama buna alışmıştım. Başka seçeneğim var mıydı?

Bu sistem geçen seneye kadar işledi sayılır. Babam yeniden taşınmaya karar verene kadar. Birdenbire şehre gelivermişti.

Oysaki yeniden benimle aynı şehirde yaşamaya başladığı için velayet şartları değişti. Alışması kolay olmadı. Peki, gerçeği ister misiniz? Alışmak epey zor oldu.

5.BÖLÜM

Babam döndüğünden beri gerçekten güzel bir evde yaşıyor. Yani ev *saçma derecede* güzel, hani şu televizyon programlarında gösterilen, sinema yıldızlarının yaşadığı evlere benzer evlerden. Şehir merkezinden çıktuktan hemen sonra karşınıza çıkan lüks banliyöde.

Annem yeni, temiz ve çoğunlukla, taşındığı hafta satın aldığı kokulu mumlar gibi kokan ufak bir daire tuttu. Mesela geçen hafta, aslında epey güzel kokan, mor ve yeşilin sarmal şeklinde iç içe geçtiği, lavanta ve misket limonlu bir mum yakıyordu. Target'tan aldı. Ben de yanındaydım.

Ama vesayet değişimi yapmadığımız sürece üçümüz artık asla bir araya gelmiyoruz. Muhtemelen bir daha asla gelmeyeceğiz.

Babam buraya geri taşındıktan sonra, yeni bir vesayet düzenlemesi yapılabilmesi için ikisi mahkemeye gittiklerinde, benim de onlarla gitmeme izin vermediler. Affedersiniz ama hele ki bütün meselenin *benimle* ilgili olduğunu düşünürsek, benim de söyleyeceğim bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Ama söyleyemedim.

Mahkeme gününden hemen önce, tüm cumartesi gecemi bilgisayarımın başında Ohio eyaleyndeki vesayet kanunlarını araştırarak geçirdim. Annem benim yasal vasim, çünkü o,

annem işte. Ama o ve babam benim ortak velayetime sahip, yani vesayetim sırayla bir birinde, bir diğerinde. Ama benim “yasal olarak seçim hakkım” yok. Bu velayetle ilgili okuduğum bir makalede geçen gerçek bir cümle. Kendimi epey önemsiz hissettiriyor. Hiç tanımadığım yargıcın teki beni ortadan ikiye bölmeye karar vermiş. Sanki böyle bir şey insani açıdan mümkünmüş gibi.

İşte ben de o yüzden bir hafta babam ve arkadaşı Anastasya ile yaşıyorum. Sonra her pazar, saat tam üçte, alışveriş merkezindeki Apple Store’un karşısında, satın alanın üzerine küçük gelen bir kot pantolon gibi değiş tokuş ediliyorum. Ertesi hafta annem ve onun arkadaşı John Mark ile yaşıyorum. Evet, beni seviyorlar ama bu her yedi günde bir hayatımı ikiye bölmelelerine ve sonrasında olan biten normalmiş gibi davranmalarına engel olmuyor.

Her pazartesi, bir hafta önce uyuduğumdan farklı bir yatakta uyanıyorum.

Bundan *nefret ediyorum!*

Kuşlar ağaçlara yuva yapar değil mi? Bir yuva. Bir ağaç. Nar bülbülünün yumurtalarını her hafta yeni bir ağaca taşıdığı duyulmuş şey midir? Saçma olurdu, değil mi?

Evet. Saçma.

Hayatıma hoş geldiniz.

6.BÖLÜM

Değiş Tokuş Günü

Bugün pazar. Pazar günlerinden nefret, nefret, nefret ediyorum! Yaşlanıp kırıış kırıış bir teyze olduğumda bile pazar günü bana hâlâ alışveriş merkezindeki eski püskü, gri sahte deri kanepeyi hatırlatacak. Velayet sırası onda olduğu hafta babam beni o kanepede bekliyor. Ertesi hafta da annem aynı kanepede bekliyor. Aptal kanepeler asla değişmiyor, yalnızca benim üzerimde hak iddia etmeye gelen yetişkinlerin yüzleri değişiyor. Annem ile babamın da pazar gününden nefret ettiklerine epey eminim.

Bugün babam beni beklerken gergin görünüyor, parmaklarını kanepeye vuruyor, sanki bu iş bitene kadar rahatlayamayacakmışa benziyor. Muhtemelen doğru! Babam asla geç kalmaz. Anastasya yanında oturuyor. En azından o gülümsüyor. Ayakkabıları ve cüzdanı herhalde gerçek deriden, epey lüks bir görünümüleri var. Neredeyse teniyle aynı renk kehribar tonlarında yün bir takım giymiş. Makyajını ve saçlarını yapması saatlerini almıştır. Saçım dediğim kıvırcık kabarıklığa dokunuyorum; saç tokasından çılgınca fıskırmışlar. Yine.